

Ἡ ἐπὶ χάρτου φωτογραφία χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ 1840 ὅτε ὁ Jox Talbot ἐδημοσίευσε τὴν περὶ καλοτυπίας (calotypie) διατριβὴν του, τούτέστι εἶναι σχεδὸν σύγχρονος τῆς ἐπὶ μετάλλου φωτογραφίας. Ἀλλὰ μολονότι ἡ τελευταία ἀμέσως ἐπρωόδευεν, ἐθαυματούργησεν, ἡ ἐπὶ χάρτου φωτογραφία ἐπὶ δέκα ἔτη εἶχε λησμονηθῇ τοῦτο δὲ διότι ἐν ᾧ ἡ τοῦ Daguerre, ὅστις κατέστησε τὴν ἐφεύρεσίν του κοινὸν κτῆμα παρῆγε λαμπρὰς φωτογραφίας, ἡ τοῦ Jox Talbot διαμείνασα μονοπωλίον αὐτοῦ σκοτεινάς καὶ παρεμορφωμένας εἰκόνας ἔφερεν εἰς μέσον. Ἀλλ' ὅτε ἐπέστησαν τὴν προσοχὴν αὐτῶν, μετὰ τὸ διάστημα τοῦτο, ἤρξαντο ἐρρωμένους νὰ ἐργάζονται πρὸς ἀνάπτυξιν αὐτῆς. Καὶ πράγματι μετ' ὀλίγον κατεδείχθη ἡ ὑπεροχὴ τῆς καθ' ὅλα. Διότι ἡ ἀπλότης τῆς ἐργασίας, ἡ ἐπ' ἀπειρον ἀναπαρχγωγὴ εἰκόνων, ἡ ἀπαιτουμένη ἰκανότης τοῦ ἐργαζομένου, τὴν κατέλεξαν μεταξὺ τῶν τεχνῶν. Καὶ σήμερον δύναται νὰ παρουσιάξῃ εἰκόνα μὴ διακρινομένην ἀπὸ τοὺς διὰ χειρὸς γραφομένης.

Καὶ πρῶτον αἱ ἀναγκαῖαι χημικαὶ οὐσίαι διὰ τὴν φωτογραφίαν ταύτην εἶναι: ἰωδοῦχος βρωμοῦχος, χλωροῦχος ἄργυρος· ἔπειτα γαλλικὸν καὶ παραγαλλικὸν ὄξυ αἱ ἀναδεικτικαὶ δυνάμεις (nevelateurs)· καὶ τέλος αἱ καθιστῶσαι ἀνεξίτηλον τὴν εἰκόνα βρωμοῦχον ποτάσσιον καὶ hyporulfite de rouge.

Ἐνταῦθα ὅμως πλέον δὲν γίνεται χρῆσις μετάλλου ἀλλὰ χάρτου περὶ τῆς ποιότητος τοῦ ὁποίου τόσῳ μᾶλλον φροντίζομεν, ὅσῳ περὶ δύο εἰδῶν εἰκόνων πρόκειται, ἀρνητικῆς καὶ θετικῆς. Καὶ ἀρνητικὴ μὲν λέγεται ἡ εἰκὼν ὅταν τὰ χρώματα αὐτῆς εἶναι εἰς ἀντίστροφον λόγον τῶν φωτινῶν ἀκτίνων, ὥστε αἱ σκιαί, ν' ἀντιχῶσιν εἰς τὸ διαφανές τοῦ ἀντικειμένου καὶ τάνάπαλιν θετικὴ δὲ ὅταν ἀναπαρχάγῃ τὰ φυσικὰ χρώματα τοῦ ἀντικειμένου. Διὰ τὴν πρῶτην λοιπὸν ἀπαιτεῖται χάρτην λεπτότατος καὶ διαπεραστικῆς τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, διὰ τὴν δευτέραν παχύτερος. Τὰ πάντα ἤδη ἔχομεν ἑτοιμα, ἀρχίσωμεν ἀπὸ τῆς ἀρνητικῆς εἰκόνος διὰ τῆς προπαρασκευῆς τοῦ χάρτου.